

Допоки наші “експерти-міністри” та “президенти” вирішують долю подальших одностатевих шлюбів. Варто відмітити, що за ст. 21 К.У. “усі люди є вільні і рівні у своїй гідності та правах. Права і свободи людини є невідчужуваними та непорушними.” Одностатева сім'я, як соціальний осередок це норма. Гомосексуалізм це не хвороба, не патологія, а лише один з варіантів міжособистісних відносин. Дослідження вчених показують, що такі сім'ї цілком можуть бути повноцінними і функціональними. Гомосексуалісти можуть дати таке ж гарне виховання, освіту та здоров'я своїй дитині, як і інші. Єдине, що сьогодні заважає розвитку одностатевих шлюбів це те ж суспільство, презирство і протести якого тягнуть за собою стереотипи і гомофобію, а, отже, не дозволяють створити здорову атмосферу для розвитку майбутніх поколінь березня 2016 року Кабінет Міністрів України повідомив про намір розробити законопроект про легалізацію одностатевого цивільного партнерства до другого кварталу 2017 року.

Література:

1. Андрій Маймулахін, Олександр Зінченков, Андрій Кравчук Правове становище гомосексуалів // Українські гомосексуали і суспільство: взаємне проникнення. – К. : Атопол, 2007. – № 3.– С. 24-25.
2. Георгій Гонгадзе “Українська правда” інтернет-журнал заснований у 2000 році. (новини-п'ятниця, 11.03.2016, 11:28) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.pravda.com.ua/news/2016/03/11/7101729/>.
3. “Обозреватель Українською” інтернет -журнал (розділ суспільство 25.05.2016, 21:13) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ukr.obozrevatel.com/society/31890-odnostatevi-shlyubi-v-ukraini-poroshenko-rozstaviv-krapki-nad-i.htm>.
4. “Одностатеві шлюби у країнах світу. Їх легалізація” // Кореспондент. – 2013. – № 7 – С. 29-35.

Стогній Т.

(наук. кер. – доц. Нагорний В. В.)

*студентка V курсу факультету філології та журналістики
Полтавського національного педагогічного університету
імені В. Г. Короленка*

Право на евтаназію чи страждання проти волі

Актуальність поняття евтаназії на сучасному етапі розвитку медицини та юрисдикції лише набирає обертів. Це пов'язано насамперед з тим, що практика припинення (або скорочення) лікарем життя людини, яка страждає невиліковним захворюванням, відчуває нестерпні страждання, на задоволення прохання хворого в безболісній або мінімально болісній формі з метою припинення страждань, має неоднозначну оцінку світу в цілому.

Якщо взяти до уваги українське суспільство, то життя людини в Україні визнається найвищою соціальною цінністю. Тому кожна людина має невід'ємне право на життя. Ніхто не може бути свавільно позбавлений життя. Кожен має право захищати своє життя і здоров'я, життя і здоров'я інших людей від протиправних посягань (ст. 27 КУ) [1]. А отже, в Україні евтаназія не дозволена як в широкому, так і в вузькому розумінні, оскільки законодавство держави забороняє будь-які її прояви.

Випадки проведення будь-яких форм евтаназії в Україні вважаються протиправними і кваліфікуються як убивство, тому й розглядаються в суді за відповідними статтями Кримінального кодексу. Адже одним з найважливіших прав, що забезпечують саме фізичне існування людини як біологічної істоти, згідно зі ст. 27 Конституції, є право на життя. А ст. 3 Основного Закону закріплює положення, за яким людина, її недоторканність і безпека визнаються в Україні вищою соціальною цінністю [4]. Право на життя гарантує

недоторканність фізичного існування людини. А на задоволення прохання про припинення її життя накладено заборону в Цивільному кодексі України і низці статей медичного законодавства [3].

Крім законодавчої бази України забороняється така форма смерті і на морально-етичному та релігійному рівні. Дозвіл застосовувати еутаназію з великою вірогідністю може стати гальмом в пошуку нових ефективних способів і засобів лікування пацієнтів, бо часто саме боротьба зі смертю спонукає медицину рухатися вперед. Такий спосіб позбавлення життя може бути засобом вчинення злочинів, умертвіння старих осіб, інвалідів, невиліковних хворих, на лікування яких не вистачає грошей, підкупу медперсоналу, зловживання посадовими повноваженнями, шахрайства тощо.

Проте, думка українського суспільства щодо цього питання не така категорична, як чинне законодавство. З результатів опитування, проведеного в жовтні 2011 р. інститутом Горшеніна серед 1 тис. респондентів у різних регіонах України, вдалося встановити, що проти еутаназії виступають лише 37,1% опитаних. А підтримують її, у тій чи іншій формі або ситуації, близько 62%. Для порівняння: у 2007 р. кількість людей, які були категорично проти добровільної смерті для невиліковно хворих, становила 57% [4]. Тобто, простежується тенденція легалізації еутаназії

Таким чином, право на смерть в Україні досі залишається нерегульованим. Оскільки це явище науковці трактують не лише з негативної точки зору. У багатьох країнах світу ця процедура є легальною і безвідповідальною. Так, в Австралії закон про еутаназію був запропонований членом парламенту як «біль про права невиліковно хворих» у 1995 році. Ідея проекту суперечила позиції Австралійської медичної асоціації і суспільних груп, які захищають право на життя, закон був прийнятий і вступив в дію з 02.07.1996 року, проте, 25.03.1997 року вищевказаний закон було відмінено. В 2002 році в Нідерландах прийнято «Закон про припинення життя за бажанням чи допомогою в самогубстві» [2, с. 28 – 29].

Література:

1. Анікіна Г. В. Перспективи легалізації еутаназії в Україні / Г. В. Анікіна // Форум права. – 2009. – № 3. – С.28 – 29.
2. Конституція України. Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. [Електронний ресурс.]
Режим доступу:<http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>.
3. Легалізація еутаназії [Електронний ресурс] // Науковий вісник – Режим доступу: www.nbu.gov.ua/old_jrn/Soc_Gum/Nvlduvs/2012.
4. Наслідки еутаназії. Чи узаконять добровільну смерть в Україні // Дзеркало тижня – Електронний ресурс. Режим доступу:
<http://gazeta.dt.ua/family/naslidki-evtanaziyi-abo-chi-uzakonyat-dobrovilnu-smert-v-ukrayini-.html>.

Товкач В.

(наук. кер. – доц. Нагорний В. В.)

*студентка V курсу факультету філології та журналістики
Полтавського національного педагогічного університету
імені В. Г. Короленка*

Правовий принцип «Non bis in idem» або «Не двічі за одне»: світовий та вітчизняний досвід

Правило non bis in idem (в перекладі з латинської не двічі за одне) є одним з найдавніших правових принципів західної цивілізації, коріння якого сягає часів Стародавньої Греції та Риму.